

Divoký éterista

Mladý muž spokojne kráčal po vychodenej prašnej ceste na hranici lesa. Bol oblečený vcelku nenápadne, ako statkár. Na sebe mal voľnú košeľu, vyblednuté nohavice a pevné kožené topánky. Na hrubom opaskom sa mu hompáľalo niekoľko kapsičiek. Jeho neupravené krátke hnedé vlasy a strnisko v tvári prezrádzali, že je na cestách už niekoľko dní. Tvrdá práca z neho urobila mocného chlapa so širokými ramenami, mocným hrudníkom a štíhlym pásom.

Po jeho ľavej ruke sa rozliehal tmavý listnatý les a vpravo sa tiahli panenské lúky tu a tam pretkané alejou stromov. Slnko ho hrialo do tváre. Slabý vánok šuchotal listami stromov. Občas vzduchom preletela za otravného bzukotu mucha.

Z lesa vyskočili traja odpudiví muži a skrížili mladému cestovateľovi cestu.

Najvyšší z nich mal dlhé masťné vlasy a krivý nos. Určite mu ho niekto niekedy zlomil v pästnom súboji. Za opaskom ukrýval ostrú dýku a krátky meč. Dvaja holohlaví muži sa držali za ním poslušne ako psi.

„Koho to tu máme?“ prehovoril najvyšší darebák, zrejme vodca tlupy. Zložil ruku na hrušku svojho meča za opaskom.

Mladý muž len mlčal a prezeral si trojicu pred sebou. Nemohol sa zbaviť dojmu, že sú to lupičníci. Z očí im nešlo nič dobré.

„Ako sa voláš?“ pokračoval darebák s krivým nosom. „Počkaj. Najskôr sa predstavím ja.“ Dotkol sa rukou hrude a mierne uklonil hlavu. „Moje meno je Vodra.“ Prudko vytasil svoj krátky meč a hrotom ukazoval na mladého cestovateľa. „A tvoje meno je... Hmm,“ zamyslel sa. „Už to mám. Tvoje meno je naval' sem všetky zlaté mince a cennosti!“

„Tak za prvé,“ spustil mladý statný muž. „Volám sa Wileth. Wileth Prafar. Takže moje meno si uhadol zle. Za druhé, žiadne cennosti ani zlaté mince nemám.“ Nedbalo mykol plecami. „Ibaže by som mal,“ dodal sucho.

„Pánko je nejaký múdry,“ odsekol lupičník Vodra.

„Ďakujem,“ odvetil Wileth. „To je prvýkrát, čo niekto povedal, že som múdry.“

„Ty si z náš robíš srandu?“ spýtal sa darebák Vodra a pohľadom spočinul na vrecúškach, ktoré mal Wileth uviazané na opasku. „Nejaké sú plné, čo? Daj ich sem a nič sa ti nestane.“

„Nedám ti nič,“ odfrkol mladý muž.

„Ako povieš,“ riekol Vodra a otočil sa na svojich kumpánov. „Počuli ste ho chlapi. Urobíme z neho odstrašujúci príklad.“ Dvaja holohlaví muži prikývli a vytasili meče. Jeden si odpľul na zem.

Wileth pred seba vystrel ruku. Z ničoho nič sa mu v nej zhmotnil biely žiarivý meč, z ktorého stúpali biele plamene.

Lúpežník Vodra na chvíľu stuhol. „Tak ty si éterista?“

„Skús to zistiť,“ odsekol Wileth.

„Klameš,“ pokračoval Vodra premeriavajúc si muža pred sebou. „Si obyčajný niktoš. Keby si skutočný éterista, mal by si rovnošatu.“

Wileth sa zahnal svojím žiarivým mečom v širokom oblúku. Za nedokonalým éterickým mečom viali biele plamene. Lúpežník Vodra sa pokúsil útok blokovat' čepel'ou, no éter bol mocnejší. Jeho meč odletel medzi stromy.

Ďalší dvaja holohlaví lotri zaútočili na Wiletha. Ten uskočil vzad a jednu ranu odrazil. Ďalší meč odletel preč. Nestihol však odraziť útok tretieho muža. Ostrá čepel' presekla jeho košeľu a porezala ho na boku tesne pod rebrami. Wileth bolesť ignoroval a mocným švihom zaútočil. Lúpežník skončil s reznou ranou na predlaktí. Na zem spadli kvapky krvi.

Niekoľko Wiletha zdrazil zozadu za bradu a pokúsil sa ho stiahnuť k zemi. Toto rozptýlenie ho odpútalo od éteru. Jeho žiarivý biely plamenný meč sa rozplynul.

Došli mu sily a nepriateľ ho zhodil na zem. Skočili na neho traja chlapi a držali ho. Wileth sa darmo zmietať. Proti trom lotrom nemal šancu. Pozeral sa do tváre mužovi s krivým nosom a zjazvenou tvárou.

„Povedal som, že nie si éterista,“ riekol lúpežník Vodra a vrazil mu jednu tvrdú ranu do líca.

„Veď...“ chrčal Wileth. „Veď počkaj.“

„Každý pozná moje meno,“ pokračoval lúpežník a tváril sa pri tom ako nepríčetný. „Všetci vedia, kto je Vodra. Už to budeš vedieť aj ty. Nechám ťa žiť, aby si o mne mohol povedať ostatným.“

Po týchto slovách dostal Wileth kopanec do hlavy. V ušiach mu začalo písať a jeho myseľ sa pobrala do temného neznáma.

„Je mimo,“ povedal jeden z lúpežníkov a oprášil si ruky.

„Zdochliak,“ zakľal Vodra a začal odopínať vrecúška, ktoré mal Wileth za opaskom. Jedno otvoril a nazrel dnu. „Toto sa mi páči,“ poznamenal s šibalským úsmevom. Lúpežníci si najskôr pozbierali svoje meče a potom sa vybrali ďalej vychodenou cestičkou. Po chvíli zahli do lesa a stratili sa medzi stromami.

Wileth sa prebral uprostred prašnej cesty na hranici lesa a lúk. V hlave mu dunelo, akoby mu v nej niekto udieral kladivom. Tvár ho bolela a keď sa dotkol svojho líca, zasyčal od bolesti. V ľavom boku cítil ostrú bolesť. Pozviechal sa a kľakol si na kolená. Jeho hnedá košeľa bola nasiaknutá krvou. Zaťal zuby a odpratal sa k stromu. Oprel sa oň chrbtom a zhlboka sa nadýchal. Rukami sa

držal za bok. Krv bola čerstvá a stále tiekla z reznej rany. Všimol si, že tí lotri mu ukradli vrecúška, ktoré mal uchytené na opasku. Nezostalo mu nič. Nemal si ani čím obviazať ranu. Ešte aj počasie bolo proti nemu. Na oblohe sa zbiehali temné búrkové mračná.

„Potrebuješ pomoc?“ spýtal sa dievčenský hlas.

Wileth zdvihol hlavu a uvidel na pohľad obyčajnú mladú ženu dlhých gaštanových vlasov. Zvedavo si ho prezerala svojimi očami hnedými ako kôra stromu. Dva vrchné gombíky jej košele boli rozopnuté a odhaľovali tak kľúčne kosti. Cez plecيا mala prehodený tmavý plášť s kapucňou.

„Ja...“ odkašľal si Wileth. „Ani nie,“ dodal rozhodne.

„A čo tá krv?“ opýtala sa dievčina.

„To je nič,“ odvetil Wileth.

„Dokážeš vôbec vstať?“

„Áno.“

„Tak sa postav,“ prikázala mu.

Wileth zasyčal od bolesti a pokúsil sa vstať. Ostrá pichanie v boku mu to nedovolilo.

„O chvíľu,“ povedal a vzdychol si. „Chvíľu si oddýchnem a vstanem.“

Mladá žena ukázala na vlhký krvavý fľak, ktorý mal Wileth na košeli. „Ak sa s tým niečo nespraví, už sa nikdy nepostavíš.“ Potom sa pozrela na temnú zamračenú oblohu. „A tá búrka tomu tiež neprospeje,“ dodala a v tom sa z diaľky ozval mocný hrom sťa by chcel dodať váhu jej slovám.

„Povedal som...“ spustil Wileth a v bolesti zaťal zuby. „Povedal som, že pomoc nepotrebujem.“

„Dobre,“ odfrkla dievka. Prudko sa otočila, až za ňou zavial jej tmavý plášť a vykročila preč.

„Počkaj!“ zakričal Wileth.

Dievčina sa otočila. „Áno?“

„Možno, ehm...“ V hlave mu stále dunelo a tak mal problém zo seba dostať súvislú vetu. „Možno...“

„Nemám celý deň,“ ohradila sa. „Čo možno?“ spýtala sa ostro.

„Pomôž mi,“ dostal zo seba.

„Tak sa na to pozrime,“ povedalo dievča a kľaklo si k zrazenému Wilethovi. Opatrne mu nadvihla košeľu. Odhalila tak jeho štíhle, no vypracované brucho, ale aj škaredú reznú ranu na ľavom boku a to dosť hlbokú. Vytiekala z nej krv.

„Au,“ zasyčal Wileth.

„Ani som sa ťa nedotkla,“ odfrkla dievka. „A keď sa ťa aj dotknem, tak radšej mlč, lebo to nedopadne dobre.“

Wileth teda mlčal a zatíňal zuby. Dievka vzala do rúk malé vrecúško, ktoré mala za opaskom a vybrala z neho malú fľaštičku plnú nejakého zeleného odvaru. Opatrne vybrala zátku a privoňala k nej.

„Tak akurát,“ povedala sama pre seba. Prstami nabrala zelenú tinktúru. „Ani sa nepohni,“ prikázala mu. Potom opatrne rozotrela liečivý odvar okolo rany. Wileth išiel z kože vyskočiť a od bolesti sa mykol. Oči držal zatvorené a zhlboka dychčal. Myslel si, že tá rana sa snád' ešte zväčšila.

„Prestaň sa mykať ako ryba na suchu,“ napomenula ho. „Nesmieš napínať svaly.“ Ďalej opatrne rozotierala krúživým pohybom zelenú tinktúru okolo rany. Tá konečne prestala krváčať.

„Tak,“ pokračovalo spokojne dievča. „Príroda má riešenie pre všetko. Hlavná prísada je rebríček a ostatné je tajné.“ Potom fľašku zazátkovala a odložila.

„Už môžem...“ dal sa do reči Wileth.

„Ticho,“ prerušila ho prehrabávajúc sa v kapse. Vytiahla kus zrolovanej bielej látky a opatrne začala obväzovať Wilethov bok. Tri krát otočila látku okolo jeho trupu a poriadne ju utiahla. Napokon vybrala z kapsičky druhú fľaštičku. Jej obsah bol červený a tekutý, skoro ako červené víno. Dievčina týmto roztokom obliala obväz v mieste zranenia.

„Dodá pružnosť,“ vysvetlila, zavrela fľašku a schovala ju do kapsy. „Aby sa rana znovu neotvorila, vieš.“ Potom vstala. „A nemáš začo.“

„Ďakujem,“ odvetil Wileth. Rezavá bolesť a pálenie pomaly ustupovalo, no v hlave mu stále hučalo a cítil sa malátne.

„Čo sa ti vlastne stalo?“ spýtala sa ho.

„Spadol som,“ odsekol Wileth.

„To pochybujem.“

„Je to tak,“ odsekol pohotovo.

„Spadol si niekomu na meč?“ spýtalo sa dievča.

„Dajme tomu,“ pritakal.

„Ešte niečo.“ Rýchlo siahla do kapsičky pod plášťom a vytiahla ďalšiu malú fľaštičku. Táto bola najmenšia. „Vypi to.“

„Čo to je?“

„Len si daj,“ riekla dievčina a zamračila obočie. „Hneď.“

Wileth odzátkoval miniatúrnu fľašku a privoňal k obsahu. Hneď ho naplo. Niečo tak odporné ešte nikdy necítil.

„Nechcem to,“ hundral.

„Dobre,“ odsekla dievka. „Ale keď odpadneš po pár krokoch, bude to tvoja chyba. Vráť mi to.“

Odporný smrad bol pre Wiletha odpudivý. Chvíľu len tak pozeral na malú fľaštičku s nejakou gebuzinou, no potom sa odhodlal a vypil celý jej obsah na jeden hlt. Od tej hnusnej pachuti sa otriasol, až mu fľaška vypadla z rúk. Mal čo robiť, aby to nevyvrátil.

„No vidíš,“ povedala dievčina a zdvihla prázdnu fľaštičku. Strčila ju do kapsy a naposledy si prehliadla zraneného Wiletha sediaceho pod stromom. „Viac pre teba spraviť nemôžem,“ riekla a

otočila sa. Bez rozlúčenia vykročila preč po prašnej ceste. Vial za ňou jej tmavý plášť s kapučnou.

Wileth si odchádzajúcu mladú ženu nevšímal. Chvíľu len tak sedel pod stromom a neprítomne sa pozeral pred seba na lúky posiate vysokou trávou, ktorá sa vlnila pod návalmi vetra až pripomínala rozbúrenú vodu. Obloha potemnela a v diaľke sa metalí blesky. Čoskoro sa spustí prudký lejak.

Povzdychol si a opatrne vstal. Rana ho stále bolela, ale aspoň už nekrvácala. Aj v hlave mu dunelo o čosi menej. Stále cítil na jazyku pachuť toho odporného odvaru.

Pomaly vykročil vpred po vychodenej ceste. Kráčal zhrbený, akoby ho na pleciach ťažil kmeň stromu. Jednu ruku držal za chôdze priloženú na rane. Lúpežníci na čele s tým lotrom, ktorý sa predstavil ako Vodra, ho obrali o všetko. V kapsičkách na opasku nosieval jedlo, vodu ale aj nejaké tie mince. Teraz mu nezostalo vôbec nič, teda okrem zranenia.

Wileth teraz nadával sám sebe za to, že opustil svoju rodnú farmu. Urobil dobre, že odišiel? Zvykol tvrdo pracovať od rána do večera. Teraz dokonca ľutoval, že v sebe našiel tajomnú prírodnú silu. Snažil sa naučiť ovládať éter, no bolo z toho viac problémov ako osohu. Raz pri éterickom cvičení dokonca spravil veľkú dieru do stodoly a dobytok sa rozutekal kade tade. Ovládať éter je náročné a nebezpečné. Už na to nechcel myslieť.

Na cestách strávil niekoľko dlhých dní. Tu a tam si zarobil pár mincí v hostincoch alebo na statkoch. Nikde sa však dlho nezdržal. Ako samouk zvládol vytvoriť éterický meč, ale tam jeho znalosť éteru končila. Takýto meč by mal žiarieť jasne bez stopy po plameňoch. Efekt to síce malo dobrý, ale takto strácal príliš veľa sily. Každý deň skúšal rôzne figle a cvičenia, no nikam sa nepohol.

Sám netušil kam vlastne kráča. Jednoducho išiel tam, kde ho zavialo srdce. Robil všetko tak, ako to cítil. Práve to sa mu dnes stalo osudným. Možno mohol tým lotrom dať svoje vrecúška hneď a vyhol by sa tak zraneniam. Srdce mu to však nedovolilo. Cítil, že by mal bojovať.

Wileth sa teperil po prašnej ceste na kraji lesa už hodnú dobu. Na tvári zacítil prvé chladné kvapky. Zablýskalo sa a zadunel hrom. Zdvihol sa prudký vietor a rozvíril sa prach z vychodenej cesty.

Osamelý Wileth pridal do kroku. Dostal sa na rázcestie. Jedna cesta pokračovala krížom lúkami a druhá sa točila smerom do tmavého lesa. Ako vždy poslúchol svoje srdce a vydal sa ďalej lesom.

Netrvalo dlho a z oblohy sa zniesla hotová potopa. Veľké dažďové kvapky ohlušujúco bubnovali do korún stromov. Wileth premokol do poslednej nitky. Nebolo sa kde skryť. Pokračoval teda hlbšie do lesa. Premočené oblečenie sa mu lepilo na kožu a chladilo ho. Po tvári mu tiekla voda, akoby ho niekto obliat vedrom. Na topánky sa mu lepilo premočené bahno. Prudký dážď vytvoril malý potôčik, ktorý stekal dole po vychodenej ceste a sťažoval mu postup. Hromy a blesky na temnej oblohe neustávali, ba naopak. Búrka bola čoraz silnejšia.

Obával sa o svoju ranu. Nadvihol teda košeľu a pozrel sa na obväz. Našťastie nenasiakol

čerstvou krvou, len bol zafarbený od tej zvláštnej tinktúry, ktorú tam vyliala tá dievčina.

Vydýchol si a nastavil tvár padajúcim kvapkám. Cítil sa byť slobodný.

Búrka sa upokojila a ťažký dážď vystriedalo mrholenie. Wileth pokračoval po lesnej ceste. Každým krokom sa ozývalo čvachtanie bahna.

Blížila sa noc. Pre zamračenú oblohu a hlboký les sa zotmelo o čosi skôr. Wileth sa po chvíli dostal k cestovnému hostincu na križovatke ciest. Dvojposchodová taverna s kamennými múrmi pre pocestných stála na malej čistinke uprostred lesa. Z okien vyžarovalo do noci tlmené svetlo a ozývali sa výkriky zmiešané so smiechom hostí. V mrholení a tme sa hostinec na čistinke zdal byť to najpohodlnejšie miesto na svete.

Nemal však žiadne mince. Možno sa bude dať útrata odpracovať a keď nie, aspoň niekde v kúte prečká noc.

Wileth otvoril dvere na hostinci a vstúpil dnu. Stekali z neho kvapky a dopadali na drevenú podlahu. V hostinci bolo celkom rušno. Vzduchom sa niesla horká vôňa piva. Neustále sa ozývalo štrnganie pohárov a smiech. Pri veľkých drevených stoloch vysedávali rôzne sorty ľudí, no zväčša to boli pocestní či roľníci. Na stoloch horeli hrubé sviece. Pomedzi stoly pobehovali dve dievky a obsluhovali zákazníkov. Za dreveným pultom vedľa schodiska stál vysoký tučný muž v hnedej košeli, ktorá sa zdúvala na jeho objemnom bruchu. On jediný si všimol premočeného návštevníka vo dverách, no nevenoval mu veľa pozornosti.

Wileth postrehol pri drevenom pulte známeho muža s dlhými masťnými vlasmi. Za opaskom ukrýval dýku a meč. Bol to lúpežník Vodra. Zdalo sa, že práve vedie vášnivý rozhovor s akousi neznámou osobou v tmavom plášti s kapucňou na hlave.

Ich debata sa premenila na hádku. Lúpežník rozhadzoval nahnevane rukami.

Bol čas zakročiť. Wileth síce nebol v najlepšom stave, no mohol by Vodru prepadnúť odzadu a omráčiť stoličkou. A presne tak aj urobí.

Vykročil vpred a z očí nespúšťal toho lotra. Prešiel pomedzi stoly a pri jednom sa zastavil. Chytil operadlo stoličky a bol pripravený použiť ju ako zbraň.

Vtedy mu skrížili cestu dvaja holohlaví muži. Boli to lúpežníci, ktorí ho zmlátili a okradli.

„Čo sa tu obšmietaš ty špinavec?“ spýtal sa holohlavý muž a vyceril zažltnuté zuby.

„Nemal si dnes dosť?“ pridal sa druhý lúpežník. Tento mal porezané predlaktie.

„Nie,“ odpovedal Wileth. „Vieme sa dohodnúť na druhom kole?“ spýtal sa a vzápätí sa zahnal. Jedného trafil tak, až sa stolička rozletela na kusy a v rukách mu ostalo len operadlo. Tým zase pleskol po hlave druhému mužovi.

Prilákal na seba pohľady celého hostinca.

Lúpežník Vodra sa otočil a hneď si všimol kto tu robí rámus. „Veľmi pekné,“ povedal a vytasil meč. „Zakrádaš sa ako potkan. Hej! Chlapi!“ zvolal na celý hostinec.

V tom sa kdesi v temnom kúte postavila celá skupinka mužov. Už od pohľadu to boli lotri a dobrí bitkári. Niektorí dokonca vytiahli nože.

Obkľúčili Wiletha, no ten rozhodne nemal náladu vzdávať sa bez boja. Pohotovo chytil fľašu vína, ktorá stála na stole a šmaril ju po prichádzajúcich mužoch. Jedného trafil priamo do hlavy. Črepiny sa rozleteli kade tade. Víno zmiešané s krvou sa rozprsklo na všetky strany. V hostinci zavládla panika. Niekoľkí hostia sa rýchlo postavili až popadali stoličky a vybehli von. Ďalší ustúpili vzad a mlčky pozorovali dianie. Tučný hostinský sa krčil za barom.

Wileth schmatol ďalšiu drevenú stoličku, ktorá mu slúžila ako štít. Držal si tak útočníkov od tela, ale aj tak toľkých protivníkov naraz nedokáže zdolať. Mohol by vytvoriť éterický meč, no nedokázal sa spojiť s éterom. Bol príliš vyčerpaný.

Lúpežník Vodra sa nepríčetne usmial. „Posledné želanie?“ spýtal sa.

Ten zrazu dostal odzadu fľašou po hlave a klesol do kolien. Sklo sa s cinkaním roztrieštilo po podlahe.

Ovalila ho osoba v tmavej kapucni.

Wileth využil chvíľu prekvapenia a hodil stoličku medzi bitkárov. Hneď na to prevrhol stôl. Do vzduchu vyletelo pivo, tanier a jedlo. Hotová spúšť.

„Rýchlo preč!“ zvolala osoba v kapucni. Chytila Wiletha za ruku vytiahla ho von hostinca.

Utekali spoločne do sychravej noci. Za nimi sa ozývali rozzúrené výkriky a nezrozumiteľné slová.

V lese ponorenom do tmy sa sotva dalo vidieť na päť krokov pred seba.

„Tu sme...“ nadýchlá sa dievka, „tu sme v bezpečí.“

Wileth spoznal jej hlas, ale nedokázal odpovedať. Zasyčal od bolesti. Rezalo ho v boku. Jeho rana sa určite otvorila.

„Pod' ešte kúsok,“ pokračovala mladá žena. „Pod',“ popohnala ho. Po pár krokoch sa v tme začali črtáť skaly roztrúsené všade pomedzi stromy. Niektoré boli veľké ako stodola a iné malé ako balík slamy. Svah začal mierne stúpať.

Dievča zahlo medzi dve skaliská. „Tadiaľto,“ povedala. Jej tmavý plášť sa v tme celkom strácal.

Netrval dlho a dostali ku skalnej stene, v ktorej sa črtal vstup do útrob jaskyne. Mladá žena nahmatala fakľu na stene a zapálila ju kresadlom. Plameň vzbĺkol a osvetlil jaskynnú chodbu.

„Pod' za mnou,“ riekla a vybrala sa ďalej.

Zastavili sa až v jaskynnej sieni rozľahlej možno ako izba v hostinci. Strop bol len o pol prsta vyššie ako mal Wileth hlavu. Všade popri šedých stenách stáli ručne vyrobené poličky z konárikov

zviazaných dokopy a z krivých dosiek. Na nich sa kopili rôzne fľaštičky, vrecúška a misky s bylinkami. Medzi poličkami stálo aj niekoľko drevených truhličiek. Na protiľahlej strane ležala na zemi hrubá vrstva slamy zakrytá plachtou, čo malo slúžiť ako posteľ.

Dievka v tmavom plášti odložila facku do stojana. Mihotavý oheň premietal jej tieň na stenu jaskyne.

„Sem si ľahni,“ povedala a ukázala na slamenú posteľ. „Hneď,“ dodala ostro.

Wileth prešiel k slamenej posteli a opatrne si ľahol.

„Dobre,“ ozvala sa. „Nemykaj sa a chvíľu vydrž.“

Dievča začalo poskakovať okolo drevených poličiek. Zbierala prísady, štrngala fľaštičkami a niečo si stále mrmlala popod nos. Wileth pomaly strácal vedomie. Cítil, ako mu z pulzujúcej rany tečie krv. Cítil sa malátne.

„Už to mám,“ povedala napokon. V rukách držala miskú plnú akéhosi bylinkového odvaru. „Ideme na to.“ Kľakla si vedľa slamenej postele a miskú opatrne položila na zem. Vyhrnula Wilethovi košeľu. „No to nevyzerá vôbec dobre,“ zahundrala.

„Budem...“ zakoktal Wileth so zavretými očami. „Budem v poriadku?“

Dievka mávla rukou, akoby zaháňala otravnú osu. „Ale čo si,“ spustila nedbalo. „S takým zranením nebudeš.“

„Čo?“ vyhrkol Wileth a pozrel na ňu. „Čože?“

„Ticho,“ prerušila ho. Namočila do bylinkového odvaru v handru a zakryla ňou Wilethovi ústa aj nos. „Zhlboka dýchaj,“ pokračovala a pozrela sa do jeho vyplašených očí. Pohľadila ho po čele a začala šepkať: „Dýchaj. O chvíľu bude po všetkom.“

Wileth strácal vedomie. Rozmazal sa mu zrak. Bol to veľmi nepríjemný pocit. Chcel sa brániť, no nedokázal pohnúť ani jedným svalom. Svoj život zveril do rúk cudzinky. Posledné čo videl pred úplnou stratou vedomia bola tvár mladej ženy s gaštanovými vlasmi. Potom zavládla tma.